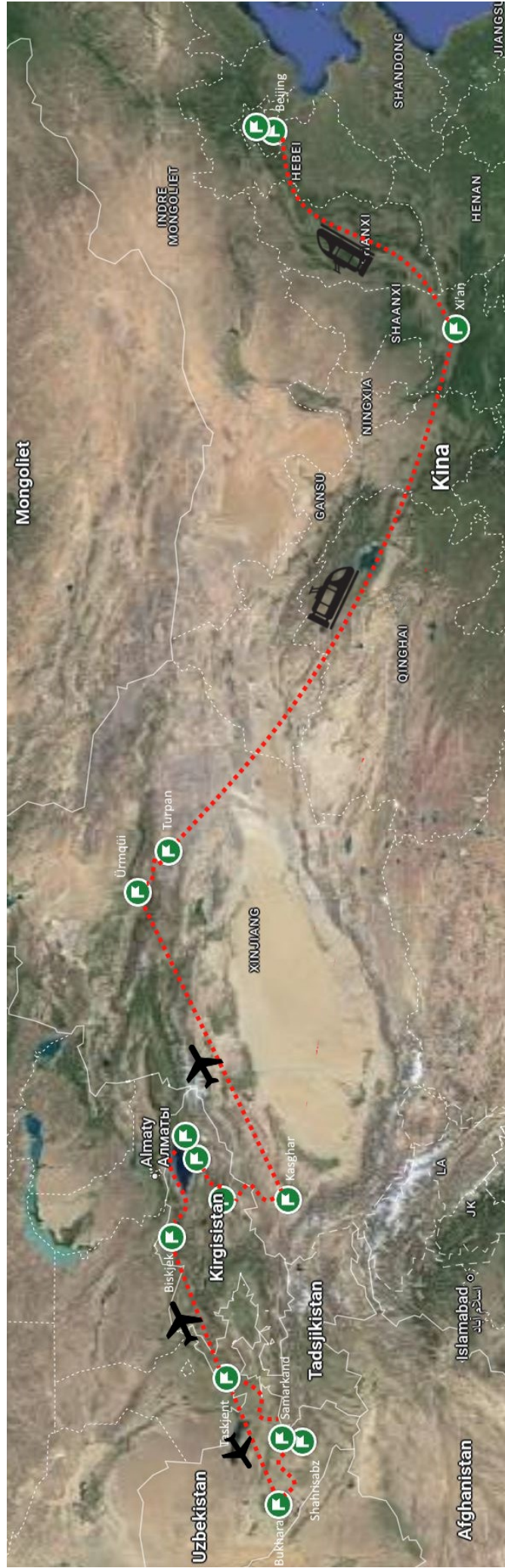


Rie's Dagbog

Silkevejen 2024



Onsdag den 28. august 2024

Havde lidt problemer med at komme til lufthavnen. Der var et eller andet galt med metroen, og efter at have ventet et stykke tid på Christianshavns Torv, stod vi af for at tage en taxi. Det var ikke nemt for der var andre end os der forsøgte sig. En ung mand det var lykkedes med at praje en taxa ville gerne have os med. Også en norsk pige fik vi klemt med os ind på bagsædet, og så det var med tungen ud af halsen og lidt forsinket. Vi nåede frem til Turkish Airlines indtjekning og mødte vores guide Nette og de øvrige ni deltagere. Præsenterede os høfligt, velvidende at det ville tage os et par dage at få navnene til at sidde fast. Nette havde meget betænksomt lavet sedler med vores navne på som vi skulle sætte på vores håndtasker... håber det kan hjælpe på hukommelsen.

Flyet til Istanbul var en time forsinket, så vi tog os en velfortjent (syntes vi selv) IPA i lufthavnen. Kom afsted fra København i god ro og orden. Skiftet i Istanbul var lidt snævert tidsmæssigt, men gik problemfrit, da flyet videre til Taskent også var forsinket. Fik sovet lidt på vejen til Taskent.

Torsdag den 29. august 2024

Landede tidlig morgen ved otte-tiden i Uzbekistans hovedstad, Tashkent. Nette så virkelig glad ud, da hun præsenterede os for vores lokale guide Beksot. Hun har kendt ham i tyve år og de fungerer virkelig godt sammen. Som sædvanlig ventede vi spændt på bagagen men den kom bare ikke!

Så var det over til "Lost and Found". Det tog selvfølgelig noget tid, for det var jo ikke kun vores gruppe på 12, der manglede bagagen, men også mange andre.

Selv om vi havde siddet meget ned i i flyveren var vi nogle der følte trang til at sætte os på et transportbånd. SÅ blev der møbleret om på møblementet i lufthavnen og så kunne vi sidde mere bekvemt.

Så kom meldingen fra Nette: Bagagen var ikke kommet med fra Istanbul, men ville ankomme klokken fire i nat. Den henter vi så i morgen tidlig inden vi starter morgendagens program.

Efter et kort hvil med morgenmad på vores hotel, var næste programpunkt byrundtur i Tashkent. Tashkent er en meget moderne by. Dels har den sovjetiske indflydelse sat sit præg med ensartede boligblokke og dels jordskælvet i april 1966 betød at meget af byen er blevet genopbygget. Med et indbyggertal på 3 millioner, er det en af de største byer i Centralasien. Tashkents historie går mere end to tusind år tilbage i tiden. Tashkent blev allerede beboet mellem det 5. og 3. århundrede f.v.t. som en oase ved Chirchik-floden, ved foden af West Tian Shan-bjergene.



Barak-Khan Madrasah i Tashkent

Besøgte Museum of Applied Art, hvor vi fik et førstehåndsindtryk af kunst og kunsthåndværk i Uzbekistan. Her bliver landets unikke kunst udstillet – smukke dekorations-tæpper, broderier, keramik, porcelæn og musikinstrumenter. Frokosten spiste vi i en hyggelig lokal familierestaurant med traditionelle egnsretter. Her fik vi første gang indtryk af det uzbekiske køkken. Bordet er dækket op med et kæmpe udvalg af "snaks": Sure-, søde- og salte-. Så bliver der bragt en antal (fire- til fem) forretter ind OG så kommer hovedretten (-terne) ind. Nu er man så klar til deserten! Meget overvældende.

Efter frokost tog vi til Khazrati Imam, et kompleks med flere koranskoler (madrassaer)

og moskeer. Fantastisk smukke bygninger i douce pastelfarver. Der var mange udgaver af koranen, den ene mere smukt kalligraferet en den næste.



Vores første overdådige Uzbekiske måltid i Tashkent

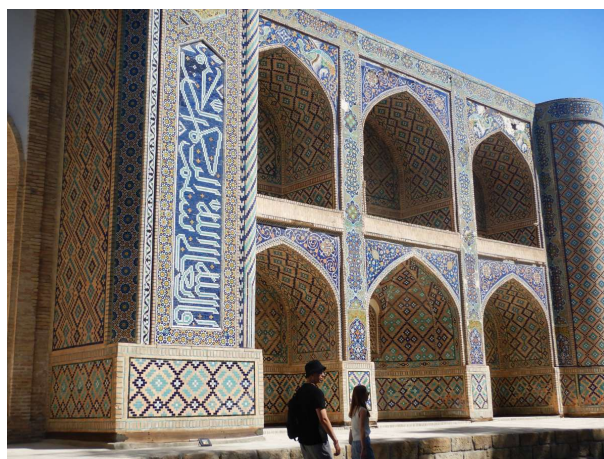
Udstillet var en verdens måske ældste eksemplar af Koranen. Den stammer fra det 7. århundrede og tilhørte Kaliffen Uthmann. Var tilbage på hotellet ved fem-tiden, så vi fik mulighed for at bruse og få en time på ryggen. Samledes i foyeren klokken syv for at gå rundt om hjørnet og spise på en fin restaurant.

Fredag den 30. august 2024

Vidste jo fra i går at det var tidlig afgang nemlig 04:30 til "Lost and Found" i Lufthavnens udenrigsterminal. De havde lovet os at bagagen ville komme i løbet af natten, og kunne hentes klokken fem. Det var hårdt at komme så tidligt op, men det lykkedes og stor var glæden da vi så at (al) bagagen VAR ankommet.

Så gik turen til indenrigsterminalen for at nå flyet halv otte til oasebyen og det gamle kulturcentrum Bukhara (350.000 indb). Efter check-in på hotellet tog vi på byrundtur, nejder spildes ingen tid, der skal opleves. Allerede for 2000 år siden var Bukhara et kulturcentrum på den gamle silkevej. Mange af byens gamle bygninger er restaureret med respekt for fortidens byggestil. Startede med at køre til Ismail Samani-mausoleet, en af de ældste bygninger i Uzbekistan. Den er bygget som gravplads for emir Ismail Samani omkring år 900. Den gang

Djengis Khans horder løb Centralasien over ende et par hundrede år senere, ødelagde de alt. Dog ikke dette mausoleum. Gennem årene havde rige folk bygget små gravkamre klos op ad mausoleet, så for Djengis Khan lignede det bare en rodet gravplads. Sovjetiske arkæologer udgravede det fine monument i 1960'erne. Derefter kørte vi videre til moskeen Chormi Nor der har fire minareter, som er blevet flot restaureret



Nadir Divan-begi madrasah (koranskole) i Bukhara

To af byens vigtige koranskoler flankerer Lyabi Hauz. -Madrassa Nodir Devan Begui som oprindeligt blev bygget som karavansarai, en slags hotel for karavanerne, der nåede frem til Bukhara. Kukeldash er bygget i 1600-tallet og var dengang en af de største koranskoler i Centralasien.

Ikke langt fra Lyabi Hauz så vi det gamle citadel: Ark of Bukhara. Overfor ligger Bolo House-moskeen, et klassisk eksempel på en centralasiatisk moské. I middelalderen kom handelsmænd fra hele Centralasien til Bukhara for at falbyde deres varer. Handelen blev sat i system med overdækkede gader og kuppelklædte "gadekryds". I dag er der tre kupler tilbage, nemlig over juvelergaden, vekselgaden og hattegaden. Gik en spændende tur gennem denne overdækkede basar.

Om eftermiddagen så vi indbegrebet af Bukhara: den flotte Kalian Moské og Miri-Arab madrassen. Kalian minareten regnes for keramikernes største bygningsværk forud for den mongolske invasion. I antikken fungerede den som ledestjerne for karavanerne, der ville

til den hellige by Bukhara. Nåede lige hurtigt forbi Lyabi Hauz den gamle bys centrum med en svalende vanddam, hvor man kommer for at slappe af, ryge en vandpipe, købe sig en kop kaffe eller te.

Nette er meget tilbageholdende med at fortælle, hvordan styreforholdene er her i Uzbekistan, når guiden eller chaufføren er i nærheden, da hun har tidligere erfaringer, der antyder at hun kunne være blevet aflyttet. Selvom hun har kendt guiden i tyve år, så vil hun netop derfor vær diskret.

Lørdag den 31. august 2024

Efter morgenmad var der afgang klokke ni. Vi skulle til emirens sommerpalads Sitorai i udkanten af Bukhara. Sommerpaladset blev bygget mod slutningen af 1800-tallet af emiren af Bukhara. Han sendte arkitekter til Sankt Petersborg og Jalta for at studere russisk arkitektur, før slottet blev bygget.

Frokost skulle vi spise hos vores lokale guide Bekuts familie. Vi blev sat til at folde dejkuverter i forskellige former, og vi så, hvordan de kogte dem i olie eller stegte dem i Tandori-ovnen. Der blev også lavet pilaf under overvågning af "rejseholdet".



Tandori ovnen hos Bekuts (den lokale guide) familie

Altså maden smager rigtig godt når man selv har været med til at lave den. Bekuts familie var meget søde og rare og meget tålmodige med vores anstrengelser. Til huset hørte en stor køkkenhave, hvorfra en masse af råvarerne til

maden kom fra. En rigtig dejlig frokost. Vi havde eftermiddagen fri til at udforske mere af Bukhara. Besluttede dog at køre med til hotellet for at slappe af resten af eftermiddagen. Spiste inde i byen lige ved en af de lækre tekstil forretninger, hvor jeg så 'kom til' at købe tre meter ikat (lokalt vævet stof i bomuld), i dejlige blå farver. Middagen var dejlig og igen i dag fik vi vi fik rigeligt mad.

Søndag den 1. september 2024

I dag skal vi køre langt for næste to nætter skal vi overnatte i Samarkand (*Samarkand...* alene navnet lyder fantastisk), så der var tidlig morgenmad og afgang klokken otte. Første stop var Shahrizabz, en Silkevejens ældgamle karavanebyer.



Kuk Gumbaz mosque, Shakhrisabz

Shakhrisabz er også kendt for at være Timur Lenks fødeby. Timur Lenk er en af de lokale krigsherrer, som er en af grundpillerne i den nationale bevidsthed man er ved at bygge op i Uzbekistan. Her i Shahrizabz opførte Timur sit prægtige palads Ak-Saray, som vi så ruinerne af. Så også hans planlagte gravplads og den imponerende Kuk Gumbaz moske.



Timur Lenk statue i Shakhrisabz

På vej tilbage til bussen gik vi gennem et nyt boligområde, hvor der var tomme butikker i stueeagen. Oprindeligt havde det været meningen at det var her, de lokale handlende skulle flytte ind i stedet for at holde til på markedet. Det er ikke sket, sandsynligvis fordi at huslejen er for høj. Så her virkede ret dødt. Efter en dejlig frokost i Shahrissabz, skifter vi bussen ud med nogle biler, der kan trække os over Takhtakaracha-passet i Zerafshanbjergene. Der var nogle flotte udsigter på vej mod Samarkand, hvor vi var fremme sidst på eftermiddagen og blev indkvarteret på hotel for de næste to nætter.

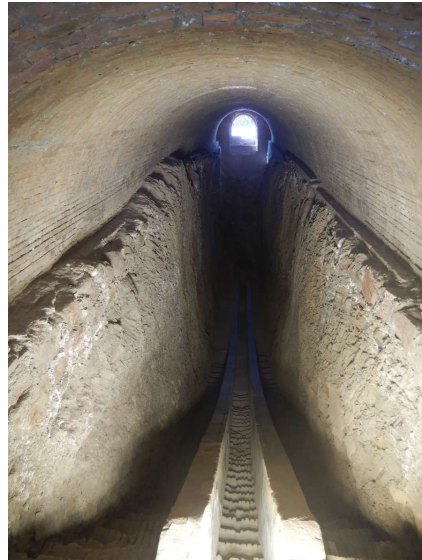
Aftensmad indtog vi på en fantastisk restaurant med super udsigt til Samarkands skyline.

Mandag den 2. september 2024

Samarkand er en af de ældste kulturbyer i verden, og fascinerer med sine orientalske pragtbygninger. Brugte hele dagen på en gennemgang af den sagnomspundne by og det var dybt fascinerende.

Byens mest berømte - eller berygtede - hersker var Timur Lenk, der som nævnt var født i Shahrissabz, hvor vi var i går. Han byggede et imperium, der strakte sig over Centralasien og gjorde Samarkand til hovedstad i 1370. Han bragte kunstnere og håndværkere fra de erobrede lande til Samarkand, så de kunne bygge store monumenter. Talrige velbevarede

bygningsværker vidner om storhedstiden. Gav os god tid på den fantastiske Registan-plads hvor bygningerne her er et klassisk eksempel på fuldendt islamisk arkitektur. Efter frokost besøgte vi Ulugbek observatoriet. Ulugbek var en af Timur Lenks børnebørn. Han var astronom og byggede det største observatorium i hele Centralasien. Ulugbek beregnede blandt andet, at Jordens hældningsgrad er $23,52^\circ$. Det er et mere nøjagtigt tal end det, end Tycho Brahe kom frem til. Jo, middelalderens Uzbekistan var højt udviklet.



Resterne af Ulekbeg's store kvadrant

Ikke langt derfra lå Shahi Zinda, som er en samling gravmæler, det ene var flottere end det andet. Gik i en passage der tog os forbi mausoleerne. For enden ligger en stor gravplads for nutidens uzbekere, som vi desværre ikke kunne komme ind på. Så dog udefra de mange gravsten med kunstfærdigt udhuggede billeder af de afdøde. Sidst men ikke mindst, besøgte vi Gür Emir mausoleet, hvor Timur Lenk er begravet. Besøgte Sher Dor Madrassa, hvor vi fik demonstreret flere af de lokale instrumenter og de to unge mennesker i gruppen blev ikklædt traditionelt tøj: parandja-dervish tøj) Middag på lokal restaurant i Samarkand.

Tirsdag den 3. september 2024

Der var afgang klokken ni, men 'Timur Lenks

hævn' (det må det ve hedde her?) havde ramt mig, så det meste af dagen lå jeg på langs på bagsædet. Efter morgenmaden fortsatte byturen i Samarkand. Først tog vi til Ulugh Begs observatorium, og resterne af den kvadrant han havde brugt til at beregne solhøjden, en kæmpe stor krans.



Bazaren i Siyab

Der

efter gik det mod basaren Siyab, hvor vi oplevede atmosfæren i en orientalsk basar. Her kunne man få alt, blandt meget andet de berømte Samarkand-brød, puffy, med gylden skorpe og meget lækker smag. Samarkands fladbrød bliver værdsat over hele landet. Fortsatte til Bibi Khanums Moskén fra det 15. århundrede, som er den største kuppelmoské i Centralasien.

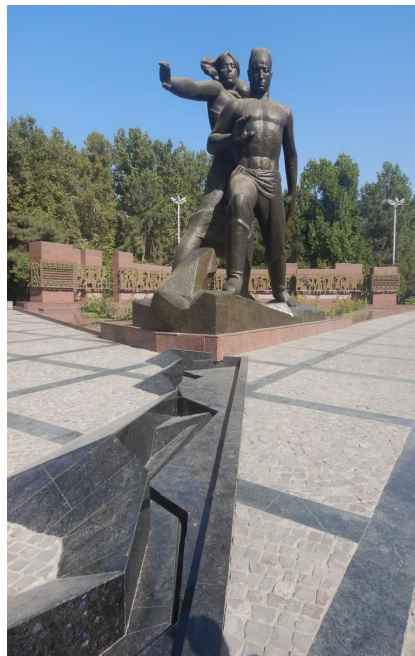
Så skulle vi ud på en lang køretur. Forlod Samarkand for at køre mod Tashkent, hvor vi var fremme først på aftenen. På køreturen krydsede vi floden Syr Darya, der er livsnerven for bomuldsproduktionen i hele Uzbekistan. Så flere bomuldsmarker undervejs, hvor bomulden typisk plukkes i september.

Onsdag den 4. september 2024

Da der var fint besøg til parlamentet her til formiddag, så var adgangen til Independence Square lukket en periode, så vores program blev vendt "på hovedet". Det vil sige at vi startede ved monumentet for jordskælvet i 1966.

Det var en flot statue af en fabriksarbejder, en bondekone og hun med et barn på armen. Meget sovjetisk. Så fortsatte turen til Basaren, med et stort udvalg i ALT, en levende basar for de lokale. Derfra metroen tilbage til Indepen-

dence Square. Fin metro, stationerne alle forskellige og meget kunstnerisk udsmykket, måske ikke lige i skandinavisk stil, men der var gjort rigtig meget ud af det. Derefter frokost og så blev vi kørt i lufthavnen, hvor vi tog en tårevædet afsked med Bekut.



Taskent: Monumentet fra det store jordskælv i 1966

Han har været en meget god guide og hjalp også en af deltagerne med et hospitalsbesøg. Flyet til Kirgisistans hovedstad Bishkek afgik tyve minutter over tre. Kært barn har mange navne, og man vil høre landet omtalt som både Kirgisistan, Kirgisien og Kirgistan. Som oftest er det dog betegnelsen Kirgisistan, der benyttes og det gjorde vi så også.

Ligeledes har hovedstaden Bishkek skiftet navn et par gange. I årene 1926-1991 gik Bishkek under navnet Frunze, opkaldt efter den bolsjevikiske militære leder Mikhail Frunze. Lufthavnen bærer stadig dette navn, mens Bishkek tog sit nuværende navn tilbage i 1991 i forbindelse med løsrivelsen fra Sovjetunionen.

Nåede at se lidt af Bishkek. Blandt andet en statue af Lenin og den imponerende Ala Too plads. Vi har en overnatning her i Bishkek.

Torsdag den 5. september 2024

Tog af sted allerede klokke halv ni og begav os

ud på en smuk køretur østpå til provinshovedstaden Karakol, som ligger flot ved Tian Shan-bjergene. Undervejs gjorde vi ophold ved Burana-minareten i den gamle by Balasagun og spiste frokost på en "roadside-cafe" ved Tokmok (dejligt navn). Fortsatte turen mod den store bjergsø Issyk Kul og kørte langs den nordlige bred af søen. Issyk Kul søen er verdens næststørste bjergsø, kun overgået af Titicacasøen i Sydamerika. Den er 180 km lang og 60 km bred og helt ned til 700 meter dyb. Vandspejlet ligger i en højde af 1600 m.o.h. og omsluttet af bjergkæder med toppe på over 5000m højde.



Petroglyffer ved Cholpon Ata og vores lokale guide (der i øvrigt selv var fra Uzbekistan og havde en dansk kæreste)

Stoppede ved petroglyfferne ved Cholpon Ata, og så det kæmpe område med masser af sten. Det har tidligere været et tempelområde. En del af stenene var prydet med petroglyffer: geder, hunde, jægere, kameler og meget mere. Var lige kommet ind i bussen, da vi fik at vide at vi lige skulle ind forbi et værksted. Det viste sig at der var noget galt med motorolien... og her kunne de ikke ordne det.. så videre til næste værksted den plan blev droppet og vi kørte det sidste stykke vej (150 km til Karakol, kun for at blive bremset af en kortegede af hurtigt kørende limusiner som skulle af foran. Det tog sin tid. Har to overnatninger i Karakol. Det giver så lidt ro på.

Fredag den 6. september 2024

Startede dagen med en vandretur ind i en af Kirgisistans smukkeste dale. I begyndelsen af

dalen står der de prægtige Tian Shan-grantrær, og vi gik langs langs floden en dejlig tur med meget skiftende panoramaer. Inde i dalen så vi flere telte, der vidner om, at her tilbringer kirgisiske nomadefamilier sommeren sammen med deres flokke af heste, kvæg, får og geder. En familie kan have op til 1000 hoveder. Støtte på flere flokke der blev drevet ned fra bjergene, formodentlig allerede til vinterens



Vandretur i en dal, hvor nomader tilbringer dagen med deres store dyreflokke. Tian Shan bjergene i baggrunden

græsgange; der var heste, køer og får, drevet af cowboys med en eller to hunde. Efter vandreturen spiste vi den medbragte mad på kanten af floden med en fantastisk udsigt op og ned af floden.

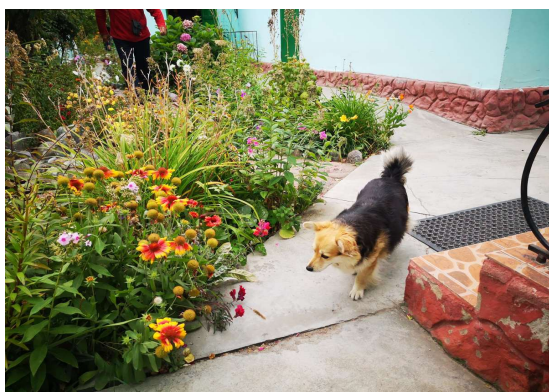
På vej tilbage til byen standsede vi ved en losseplads, hvor en stor flok røde gletter, levede fedt af de rotter og mus der mæskede sig der. Og på vejen tilbage besøgte vi Przewalskimuseet, opkaldt efter den berømte russiske geograf og opdagelsesrejsende Nikolai Mikhailovich Przewalski. Han foretog i 1800-tallet en række fantastiske ekspeditioner især i det vestlige Kina. Museet rummer en spændende samling af ting og sager erhvervet på de mange ekspeditioner fra det vestlige Kina og Tibet. Przewalski 'støtte vi også på' i Mongoliet, hvor man der havde gjort et stort arbejde for at genindføre den hest, han som den første beskrev. Nogle mener det er en slags "urhest"

Sprang eftermiddagens program over, vi var lidt brugte og behøvede en time eller to på ryggen. Spiste middag på en restaurant lige

bag hotellet. Den lokale mad synes at være mere krydret, end vi er vant til fra Uzbekistan.

Lørdag den 7. september 2024

Faldt i bruseren i morges! Det gjorde ondt, rigtigt, rigtigt meget ondt! Kunne slet ikke bruge højre arm, så Sten måtte hjælpe mig tøj på, og hjælpe mig med at pakke mine tasker. Det var lidt overskyet i morges, men vi krydsede fingre for at det skulle holde tørt. Det gjorde ikke. Efter morgenmaden forlod vi Karakol og fortsatte til landsbyen Jeti Oguzen halv times kørsel fra Karakol. Vest for landsbyen oppe i en sidedal ligger en højderyg bestående af røde sandstensklipper kaldet "De syv tyre" og "Det bristede hjerte". Grundet det øsende regnvejr nåede vi ikke op til det berømte sanatorium, hvor uafhængighedsaftalen mellem Rusland og Kirgisistan blev underskrevet i 1991. Det var samme sanatorium, hvor Hans Scherfig i 1964 beskrev sit ophold i den bogen "Hos kirgiserne." I dag benyttes sanatoriet til behandling af især reumatiske lidelser. Fik mulighed, i en af de små boder, for at få en slurk af kirgisernes berømte drik kumys (gæret hoppemælk). Nette havde været forudseende at medbringe en flaske vodka, så vi fik mulighed for at skylle efter (tak for det Nette!). Fortsatte rejsen langs sydsiden af søen vestpå til et charmerende gæstehus i landsbyen Tamga, hvor vi har en overnatning. Tamga er beliggende blot et kvarters gang fra Issyk-Kul søen, med en dejlig udsigt over bjergene og abrikoslunde. I gæstehuset er der sauna? og under abrikotræerne kan man dase og nyde omgivelserne.



*Charmerende gæstehus i landsbyen Tamga.
Her fik Rie 'ispose' til sin armX*

Min albue er hævet, meget hævet og den gør ondt. Gik i køkkenet for at få noget is til min arm. Fruen i huset forstod ikke hvad det gik ud på, før jeg viste hende armen. Så gik hun ud i sin kæmpe fryser og fandt en frossen sammenkogt som jeg fik. Så den sov jeg med.

Søndag den 8. september 2024

Tog af sted klokken otte. Efter morgenmaden kørte vi sydpå til Naryn. Naryn har taget navn efter Naryn-floden, som skærer sig igennem byen. Floden er den største biflod til centralasiens største og måske vigtigste flod Syr Darya, som udmunder i Aralsøen. Standsede og spiste frokost hos nogle Dungan kinesere i Kochor. Her fik noget meget dejlig og aromatisk mad. Vejen til Naryn var ikke den bedste, især strækningen Kochor lignede et område der havde været bombet og vejbygningen strækker sig over flere hundrede meter i bredden. Til gengæld bliver vi belønnet med flot natur undervejs og så en del af Kirgisistan, som ikke mange rejsende oplever. Kørte forbi et kæmpeanlæg opført til Nomadernes olympiske lege.

Det har været flot, den ene gang det er blevet brugt. Man har efterfølgende flyttet legende til en anden lokalitet og dette anlæg forfalder. Naryn by blev grundlagt som en russisk garnison i 1868, men var allerede før da, et vigtigt stop på Silkevejen med en lille fæstning til at beskytte de rejsende. Fulgte hjulsporet fra Silkevejens handelskaravaner, og gjorde holdt for natten i Naryn.

Om aftenen spiste vi en god middag og Nette forberedte os på morgens afgang til grænsen mellem Kirgisistan og Kina. Det kan vist blive en speciel oplevelse at krydse grænsen.

Mandag den 9. september 2024

Da vi ikke skulle risikere at komme til grænsen i frokostpausen, var vi af sted allerede klokken halv fem. Kursen sat direkte mod Torugartpasset som grænser til Xinjiangprovinsen i Kina. Var fremme ved grænsen ved 10-tiden. Frokosten havde vi fået med i poser, så den nippede vi til undervejs, for det var ikke blevet til så meget morgenmad. Dagens tur var på en kombination af gode og dårlige veje, men vi blev belønnet med fantastiske udsigter

i de storslåede Tian Shan-bjerge. Grænsen ligger i 3750 meters højde og selv om det var sommer, var det koldt heroppe, så vi havde mange lag tøj på.

Så begyndte vi med at tjekke os ud af Kirgisistan, det gik forholdsvis let. Ud med kufferterne, de blev åbnet og befamlet, så paskontrol med stempel, så op i bilen igen og på vej ud i ingen-mands-land blev stemplerne så kontrolleret.



På vej (gennem ingenmandsland) til Tougartpasset og den kinesiske grænsstation

Således var vi nået til Kina og den kinesiske grænsepost. Vores guide som taler kinesisk fik en grænsevagt til at ringe til den kinesiske chauffør. Fik at vide at han ville komme om en time. Der gik knapt to timer så kom de: bussen, chaufføren og guiden. Forklaringen på forsinkelsen, var de dårlige veje. Så syns vi også, vi havde siddet længe nok i den lille bus. Ud af bussen med alt bagage og vise pas og aflevere det. Ind i ny lidt større bus- og videre mod selve kontrollen. Eller hva' det var. Har ikke tal på hvor mange lastbiler vi overhalede på vejen mellem de forskellige kontrolpunkter. Aflevere pas igen...der manglede vist et stempel ...pause...bussen skal ind i en bygning. Så ind i en anden bygning; nu skulle vi gennem immigration! Hver mand sit pas ved hver sin kontrol. Så var det slut og vi var i Kina!

Så havde vi ca. 200 km foran os til Kasgar. Ankom først på aften; var lidt flade, for vejene var under ombygning... eller bygning, så de føltes at vi kørte på en kæmpe byggeplads og vi fik lidt af en rystetur, kunne nu forstå at

bussen var en time forsinket ved grænsen.



Hele ruten mellem grænsen og Kashgar var præget af nye vejanlæg til store lastbiltransporter (en ny silkevej)

Kashgar er en vigtig oaseby og har været et mødested for handelskaravanerne fra alle verdenshjørner. Byen ligger højt (1289 m) og får tilført vand fra Kashgar-floden. Byen blev et kinesisk protektorat i det første århundrede f.v.t og blev kaldt for Shule i Han- og Tang-dynastierne.

Hotellet vi bor på er kæmpe, jeg nåede at fare vild ti sekunder efter vi var kommet ud af bussen. Det bestod af tre kæmpehøje bygninger, og der var lys og lamper i alle mulige farver, så det så virkeligt festligt ud. Der stod masser af store busser udenfor, og der var mennesker allevegne. Så stod den på kinesermad: det var helt fint. Et rundt bord med en roterende skive i midten, hvorpå alle mulige delikatesser bliver placeret, og man drejer bare skiven, så kommer maden frem til en. Systemet betyder dog også, at det fad man er ved at forsyne sig fra pludselig kan forsvinde, når en medrejsende på den anden side af bordet skal forsyne sig ;-)

Tirsdag den 10. september 2024

På et kæmpe hotel er der enormt mange mennesker! Må indrømme at de mange mennesker ved morgenmaden var meget overvældende. Lige så overdådig aftensmaden havde været i går, lige så uinteressant var morgenmaden.

Dagens første projekt var en udflugt til en pengeautomat; det blev gjort i et par taxaer, og det var helt ukompliceret at få adgang til den lokale valuta. Derefter overværede vi et show ved byporten, der symboliserer byens

åbning (afholdes to gange om dagen) flot, festligt og farverigt!



Show ved byporten i Kashgar, et tilløbsstykke i en skov af selfiesticks

Kashgar ligger ca. 3.700 km fra Changan (det nuværende Xian), hvilket på Silkevejens tid svarede til et års rejse! I Kashgar mødtes den sydlige Silkevejsrute (med oasebyerne Yarkand og Khotan) rundt om Taklamakanørkenen med den nordlige gren (med Kuqa og Turpan). Herfra udgik en tredje Silkevej, der via Tashkurgan og Khunjerabpasset strakte sig ind i Indien og Pakistan.

En fjerde rute gik over Tien-Shans Terek og Torugart-bjergpas op til Fergana og videre gennem Tasjkent og Samarkand og over Oxusfloden til Merv (Mary). Her løb den sammen med den sydligere rute fra Balkh. Kashgar var således et vigtigt handelsknudepunkt på Silkevejen.

Byen udviklede sig til at blive det vigtigste handelscenter mellem Kina og Centralasien. De mange karavaner bragte velstand til byen. Islamiske og persiske handelsfolk kom til Kashgar, og det var således i Kashgar, at islam holdt sit indtog i Kina.

Byen er berømt for sine markeder, hvoraf søndagsbazzaren er den mest berømte, men der er faktisk flere andre fine markeder med farverige boder og masser af varer. Angiveligt skal der også være et yderst livligt kreaturmarked, hvor det myldrer med får, kvæg, heste og baktriske kameler. Dyrene udbydes til salg for højeste pris, så der tinges på livet løs, mens kreaturerne undersøges grundigt for og bag. Men nu er vi jo her en tirsdag! så blev i stedet en tur gennem Kashgars handeleggader, hvor der var masser af indkøbsmuligheder. Besøgte også Id Kah-moskeen, en af de største i Kina.



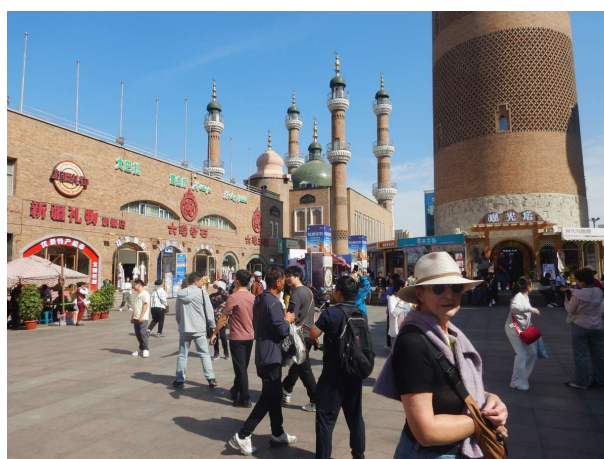
Id Kah-moskeen i Kashgar er en af de største i Kina

Omkring moskeen findes byens livligste område med små forretninger. Smede og sølvsmede, tømrere, støvlemagere, hatte-magere osv. frister med deres tilbud.

Det var måske ikke så meget vi nåede i dag, da vi to holdt også eftermiddagen fri. Kina er altså "kommet bag på mig": Møg-vejene i går, masser af mennesker til morgenmad, byliv for fuld udblæsning, farver, musik.... man bliver forpustet af at være en del af det og midt i det hele!

Onsdag den 11. september 2024

Det var også tidlig afgang i dag, for vi skulle til Ürümqi, så efter morgenmaden var det afgang med fly til det vestlige Kinas provinshovedstad Ürümqi.



Ürümqi: Grand bazar med den tidligere moske (derfor minareterne) i baggrunden

Da vi forlod lufthavnen, oplevede jeg igen folkermængden i dette kæmpe land. Et mylder

af cyklister, el-scootere, personbiler, busser og lastvogne vidner om travlhed og flid. Man fornemmer de mange folkeslag blandt højhuse, på torve, stræder og de farverige basarer. Ürümqi er en moderne by i rivende udvikling og synes overvældende og svært overskuelig. Først besøgte vi byens museum med nogle af verdens ældste mumier, inden vi kører videre til Turpan, hvor vi på vejen så rigtig mange vindmøller.

Torsdag den 12. september 2024

Oasebyen Turpan ligger i en sænkning ca. 155 m under havets overflade og er en af de lavest liggende byer i verden. Den lave beliggenhed gør Turpan til det varmeste sted i Kina. Om sommeren kan temperaturen nå op på 45-50°C, men vi er her heldigvis på en behagelig årstid. Turpan er i princippet en menneskeskabt oase. Som følge af kunstvandring er her frugtbart, og byen er kendt for sine mange sorter af vindruer og meloner. Turpan-vindruerne kan spores 2.000 år tilbage i tiden.



Vægmaleri der demonstrerer kunstvandings-systemet i Turpan. Vandet kommer gennem underjordiske tunneller under ørkenen til den (nu) frugtbare oase

Turpan er blevet det største vindrueområde i Kina (og man kan faktisk få helt god kinesisk vin). Mange af husene er bygget af soltørret ler. Stoppede ved en vinproducent Turpan Karez-Paradise, her havde man på imponerende vis udvidet oasen ved at "hente" vand fra gletsjerne i de omliggende bjerge. Vandet føres under jorden i tunneller. Systemet blev udviklet for 300 år siden og fungerer stadig.

Havde sjove diskussioner om, hvordan de havde beregnet retningen for tunnelerne i dette system, der er et resultat af århundredes erfaringer. På sit højeste bestod dette kunstvandingsystem af 5.000 km tunneler og blev også omtalt som den underjordiske 'Store Mur'. Osen var et dejligt skyggefuldt sted at være i disse varme dage, og i bygningerne var der fine illustrationer af, hvordan det hele er blevet konstrueret og bygget.

Derefter besøgte vi den berømte Emin Minareten, som er et mesterværk inden for islamisk arkitektur. Så også resterne af den meget gamle by Jiaohe. Besøgte Turpan-museet som har en stor samling dinosaur-skeletter og mumier. Når jeg ser disse kæmpe dinosaurskeletter, har jeg svært ved at fatte at de har gået rundt på jorden... og hvor blev de dog af? Videre mod Bezeklik-grotterne med mang gamle buddhamalerier. Passerede undervejs "De flammende bjerge", nøgne røde sandstensbjerge, der ved solnedgang lyser kraftigt rødt på grund af solens stråler. Fantastisk!

Sent på aftenen tog vi så til stationen for at komme på nattoget mod Xian. Togturen tager 32 timer. At borde det tog var som at borde et fly, syn's bare der var mange flere mennesker, men en fast procedure med lige så mange formaliteter, som en grændepassage.



Så er vi installeret ivores luksus 'soft sleeper'

Kom fint ombord og skulle dele en firemands kupe (en såkaldt 'soft sleeper') med to af vores

medrejsende, Niels og Annelise. Så var vi klar til en togtur på 32 timer!

Toget kører i Ganzuprovensen langs højdedraget mellem den sydlige del af Gobi-ørkenen og Takla- Makan-ørkenen. Havde sovekupeer og mulighed for at købe mad og drikke ombord i en fin spisevogn. Vi kom ikke til at lide nogen nød. Togrejsen gav os rig lejlighed til at opleve Kinas store åbne vidder i Xinjiang-provinsen og de mere tætbefolkede og grønne egne, da vi nærmede os de store byer.

Fredag den 13. september 2024

Da der også var mange lokale om bord, fik vi også en mulighed for at møde og tale med den almindelige kineser, selvom det som oftest skete med mimik og fagter. Der er ikke mange kinesere der taler nogle af de sprog vi kan. De fleste lokale rejser på 'coach' (i modsætning til vores 'soft sleeper') hvilket vil sige at de sov i fire tager i et stort åbent rum, så ret farligt ud, men de så nu ud til at hygge sig.

Passerede tre oasebyer på vejen, som vist nok også henter vand fra nærliggende gletsjere. Egentlig så vi ikke så meget, da en stor del af rejsen var om natten og der var en del tunneler på vejen, men det vi så var flot,

Lørdag den 14. september 2024

Troede vi blev vækket i god tid før ankomst, men blev snydt! så det blev en lidt hovedkuls opvågning, da toget ankom 45 min for tidligt. Havde heldigvis fået noget morgenmad bestående af brød, bananer, gulerødder og abrikos-marmelade. Okay,- vi kom da ud af toget i nogenlunde ro og orden. Glemte undervejs min hat, men har en af mine fikse hæklede bøllehatte i kufferten. Var noget søvndrukne, da vi kom ind i bussen. Kørte til vores hotel og satte bagagen af og fik mulighed for at nette os lidt. Så var der palaver om morgenmad..... så vi gik en tur for at finde et sted... lykkedes ikke, så tilbage til hotellet, og der spiste vi så.

Her i Xian startede Silkevejen, og byen var Kinas politiske og kulturelle center under Han- og Tangdynastierne, og på den tid lige så betydningsfuld som Rom.

Efter morgenmaden kørte vi ud til udgravning-

erne med den berømte terrakotta-hær. Dem fandt i 1974 i en grav for den første kejser af Qin Dynastiet (tredje århundrede f.v.t). Denne kejser kom på tronen som 13-årig, og graven blev påbegyndt allerede, mens han var barn. Ved opdagelsen indeholdt den mere end 7000 terrakotta-soldater i fuld størrelse, foruden 400 heste og 80 vogne.



Xian: En detalje med 7 terrakotta-krigere (der findes så mange oversigtsbilleder)

Her var vi sammen med mange mennesker, og med god grund: Det er fantastisk at se alle disse store figurer, og så tænke på at man endnu ikke er færdige med udgravningerne. Havde heldigvis masser af tid, så vi kunne nyde de flotte udgravninger.

Kom derefter tilbage tilbage til hotel Hilton, tjekkede ind, brusede. Det var lækkert med et brusebad efter to nætter i tog og en dag på museum. Var klar til middag klokken fem for at køre til det farverige 'Tang Dynasti Dance Show'.

Den lokale guide var meget åben om sin historie. Hun var vokset op på landet som datter af en bonde, og kunne kun se sig selv som bondekone, så langt som hendes fantasi strakte. Så døde Mao og hendes far var helt opmærksom på, at hun skulle gøre noget ud af sin skole. Og som hun sagde, måtte hun knibe sig selv i armen for at erkende, at hun nu snakker et fremmedsprog og er guide i Xian.

Søndag den 15. september 2024

Det er en lang "ferieweek-end" her i landet: søndag er normal fridag og denne mandag og tirsdag fejrer man "kvinden i månen". Det

betød, at selv om vi startede klokken halv ni, så var vi ikke alene nogen steder. Til gengæld var de fleste af kvinderne, nogle af mændene samt mange børn klædt rigtig fint på. Besøgte, Small Wild Goose Pagoda, Grand Wild Goose Pagoda samt den imponerende og velbevarede bymur fra Mingdynastiet.



Xian og den velbevarede bymur fra Mingdynastiet.

Det var fine bygningsværker alle sammen og vi havde "fri leg" alle steder, hvor vi alle steder fandt stille hjørner, hvor vi kunne betragte folk i deres meget fine tøj. Derefter tog vi den gamle muslimske bydel, som nok er det største street-food marked jeg nogensinde har set, og der var rigtig meget at kaste sig over.

Spiste middag inden afgang med hurtigtog: nr 566 afg. 19:00. Var i terminalen i god tid, så der var people-whatching i et par timer.

Overnattede i Peking på endnu et af kæmpehotellerne. Personalet er meget venligt og imødekommende, men når man spørger dem om noget, griber de mobilen og man bliver bedt om at tale ned i den. OG så er det man lige skal huske, at tjekke om den har fanget ens spørgsmål korrekt, ellers går det helt op i hat og briller....

Eksempelvis skulle vi på et apotek købe smertestillende ibuprofen til at lette smerterne i min arm.

Jeg var løbet tør for dem vi havde medbragt.

Det var ikke let: Prøvede først med Google Translate og fik omgående svar tilbage på kinesisk. Så fik Sten en genial ide: Ibuprofen blev slået op på dansk Wikipedia, hvorefter vi kunne finde den tilsvarende kinesiske Wikiside, der for os var helt uforståelig, men apotekerdamens ansigt lyste op og vi fik udleveret (tror vi nok) de rigtige piller.

Det var i øvrigt interessant, at vi på forhånd havde fået at vide at både Google (og g-mail) og Facebook var lukket land i Kina. Det var da heller ikke muligt at komme igennem på diverse hotellers internetsider; men vores telefoner med '3 Like home' (incl frit internet) virkede helt som derhjemme.

Mandag den 16. september 2024

Efter morgenmaden tog vi til Den Kinesiske Mur, der som en drage (på mere end 6000 km's længde) bugter sig over bakkekamme og gennem dale og danner et utroligt forsvarsværk for de grusomme mongoler fra nord.



Den store kinesiske mur er imponerende og nu checket af på vores 'bucket' liste

Konstruktionen begyndte så tidligt som 500 år før vor tidsregning og fortsatte helt frem til Mingdynastiet. Havde heldigvis god tid til at opleve dette utrolige bygningsværk. Da det jo var nationale feriedage, var vi heller ikke alene her. Alle var i feriestemning og mange var meget fint klædt på i traditionelle klæde- dragter.



Alle var i feriestemning og mange var meget fint klædt på i traditionelle klædedragter, og man stiller gerne op til fotografering

På vej tilbage til Beijing spiser vi frokost og en af retterne var den berømte Peking-and. Jeg ved ikke hvad jeg havde forventet, men det vi fik præsenteret her, var meget lækkert. Efter frokost gik turen til templet for god høst, som er et meget flot anlæg.

Et kig på perlemarkedet nåede vi også. Også et kæmpemarked, hvor man kan få alt (blandt andet perler!). Fik mig en orange kashmirtrøje til at tage med hjem i kufferten,

På turen her omkring Peking konstaterede vi at trafikken også her er meget tæt, de billeder jeg havde på nethinden af en masse cykler er historie, og er blevet erstattet af el-scootere, og biler- masser af biler og de kører også på betalingsveje. Katie Melua (2005) sangen: 'There are nine million bicycles in Beijing' er bestemt ikke altuel mere.

Så var det blevet tidspunktet, hvor vi skulle sige pænt farvel til vores lille gruppe og det gjorde vi over en afskedsmiddag.



Og et sidste overdådigt kina-måltid

Da det er den ensomme kvinde, der bor på sit slot på månen kineserne fejrer i disse dage, så fik vi den traditionelle Moon-cake som dessert.

Så var vi ved at være 'færdige' med Kina og vi drog mod lufthavnen for at begynde den meget lange hjemrejse. Må sige, at vi er stop-fyldt med oplevelser og indtryk, så det skal jo lige bearbejdes, og så skal jeg jo lige have min arm på plads. Den gør stadig mega ondt og jeg glæder mig til at få en professionel til at kigge på den.

I øvrigt benyttede Sten min dårlige arm som undskyldning for at købe os en opgradering til business class på det lange (10 timer) første stræk til Istanbul. Ikke billigt (2x8000 kr)

Tirsdag den 17. september 2024

Turen hjem gik problemfrit, og den tilkøbte plads betød at jeg bedre kunne passe på min arm. Et stop på fem timer i Istanbul var langt, men vi holdt modet oppe og var hjemme i København sidst på eftermiddagen.